

ACTA REUNIÓ – 18 de gener de 2016

Assistents: 14

S'excusen: Ignasi Forcano i Jordi Bachs

1.- Fem la pregària entorn de tres temes proposats per en Santi: Setmana de pregària per la Unitat dels cristians, tot fent memòria de la persecució implacable que pateixen a l'Orient Mitjà i a molts països d'Àfrica; el llarg assetjament de la ciutat de Madala i el patiment esgarriós que ha suposat per als seus habitants; la labor d'Àkan, que incideix no només en l'acompanyament dels que són aquí, sinó també en situacions crítiques als països d'origen.

2.- El P. Marcel·lí (claretià) ens informa de la situació dels cristians a la Xina i al Japó, on ha fet apostolat durant molts anys.

3.- Fem un torn de comentaris sobre la reunió passada i la xerrada amb Krzysztof Charamsa.

4.- En Ramon ens comenta l'estat de comptes i fem la col·lecta per eixugar el deute i finançar properes activitats.

5.- Responem a la pregunta "Qui és Jesús per a mi?", que vam fixar com a tema del dia.

≈ És el motivador de la meua activitat, qui dóna sentit a la meua vida. Aquesta adhesió és inseparable de la participació en el seu projecte, el Regne de justícia, de llibertat i de pau. És un model de relacions socials, que posa en relleu el servei als pobres. La seva mort és l'acte suprem d'aquest servei. Ho he anat aprenent amb l'estudi de l'Evangeli, portat a terme individualment i en grup.

≈ Jesús m'acosta a Déu, fa que Déu em sigui proper. És el meu punt de referència, l'impuls que m'empeny a servir. Amb ell he après a ser persona. M'atreu la seva coherència, la seva gosadia, el seu lliurament sense límits.

≈ El primer impuls que em va acostar a Jesús va ser el propòsit d'alleugerir les necessitats de l'entorn familiar. Després, amb ell, m'he sentit empès a fer costat a qualsevol persona trepitjada.

≈ És un personatge planer, que sempre és a prop de qui el necessita i que deixa un rastre de bondat per on passa. Manifesta sempre una actitud de servei eficaç i compromesa.

≈ És un mestre sense parió. M'ajuda a respondre a la pregunta bàsica: per què?

≈ Mai no he entès gaire bé què significa "creure en Déu". En Jesús he trobat un bon mestre, tant pel fa com pel que diu, sobretot per aprendre a relacionar-me amb els altres de manera acollidora i respectuosa.

≈ Moltes persones i molts fets m'han portat a posar en qüestió el que al seminari anomenàvem "divinitat" de Jesús. Sense això, què queda? Crec que Jesús és viu, que ara és aquí d'alguna manera que no sé explicar. Si els apòstols varen ser capaços de donar la vida com a testimoni d'aquesta convicció, algú els devia donar la força imprescindible per no fer-se enrere.

≈ És qui sustenta la meva vida espiritual i humana. Crec en Jesús perquè es va jugar la vida per demostrar la veritat d'allò que proclamava. Crec que viu en mi i en tots aquells escampen llavors de germanor, seguint el seu encàrrec.

≈ La presència de Déu es fa viva i enriquidora quan assaborim la bondat i la bellesa de tot allò que ha posat al nostra abast i que posem també a l'abast dels altres.

≈ És el camí que intento de seguir. Més que donar-me respostes, em fa preguntes, em fa estar en recerca constant de la Veritat. El trobo en la saviesa d'un ermità, en el contacte amb el budisme, en la meditació i en el coneixement d'un mateix.

≈ Jesús és lliure i alliberador; és revolucionari i capgirador. Es fa l'últim i s'acosta als últims. És modèlic per la seva sensibilitat envers el patiment i la solitud.

≈ La paraula clau del seu missatge i del seu testimoni és "comunió". L'objectiu de la seva missió és bastir una autèntica comunitat universal. L'atenció als petits i als febles no és una opció més o menys voluntariosa, sinó una exigència inapel·lable d'aquesta pertinença a un sol cos. Jo no puc ser feliç mentre hi hagi una part de mi, un membre del meu cos que pateixi.

≈ És el referent de la meva fe: les benaurances, la paràbola del bon samarità, el judici final de Mateu 25... Jo crec en el Déu que viu en mi, en nosaltres, que és bondadós en la nostra bondat. Aquest Déu ens fa sortir de nosaltres per acollir l'altre. No necessito una "altra" vida; el que he donat a l'altre és l'únic que tinc i que tindrè, l'únic que necessito i necessitaré.

≈ Qui primer em va portar fins a Jesús va ser la família. Els exercicis de sant Ignasi m'hi varen acabar de comprometre. Jesús és sempre on i al costat de qui fa falta, és un amic de veritat. Ho he experimentat en mi i les persones amb qui convisc.

6.- La propera reunió serà el dia 22 de febrer.

Hi respondrem la segona pregunta que vàrem plantejar: Quins trets són més comuns en les nostres experiències? Quins ens semblen més decisius i que tenen més vigor encomanadís?

En Pep fa notar que també seria bo de reprendre el suggeriment d'en Lluís C.: endegar una campanya per consolidar alguna de les conclusions del nostre darrer document, a fi d'avançar en les iniciatives que de veritat tenen futur.